

Niemand achterlaten

"Sommige leerlingen kwamen slecht af en toe naar de les," vertelt een docente. "Tijdens de lesvrije uren ging ik vaak naar de markt in de buurt van de school: ik hoopte ze tegen te komen, want ik had gehoord dat ze daar werkten om wat geld te verdienen. Op een dag zag ik ze en ze waren verrast dat ik ze zelf was gaan zoeken. Ze waren onder de indruk van hoe belangrijk ze waren voor de schoolgemeenschap en begonnen weer regelmatig naar school te komen. Dat vond iedereen geweldig!"

Deze gebeurtenis laat de onvervreemdbare waarde van ieder mens zien. Het toont het belang van onvoorwaardelijke acceptatie, van hoop die niet berust en van vreugde die ontstaat wanneer de waardigheid wordt hersteld als iemand weer als een uniek en onvervangbaar persoon in de gemeenschap wordt opgenomen.

Er zijn momenten in het leven waarop we niet in hetzelfde tempo vooruit gaan als wie ons vergezellen. De oorzaken kunnen velerlei zijn: vermoeidheid, verwarring, lijden... Maar juist op die momenten kan een diep menselijke en radicaal gemeenschappelijke vorm van liefde actief worden: de aandachtige liefde die weet te af te remmen en oog heeft voor wie het niet meer kunnen bijhouden. Liefde die nabij wil zijn en de ander niet in de steek laat.

Zoals de liefde van een moeder of vader die verbindt, beschermt en begeleidt. Een geduldige liefde die met begrip, respect en vertrouwen naar de ander kijkt. Het gaat om het dragen van elkaars lasten. Niet als plicht, maar als een heldere en vrije keuze die zich inzet om langzamer te lopen als dat nodig is, om zo de gemeenschap levend en verenigd te houden.

Deze liefde, die zorgt, zoekt, omvat, maakt geen onderscheid tussen goed en slecht, tussen 'waardig' en 'onwaardig'. Ze herinnert ons eraan dat we allemaal op een bepaald moment kunnen verdwalen en dat de collectieve vreugde van gevonden worden sterker is dan enig oordeel of scheiding.

Deze impuls is een uitnodiging om de ander niet te zien om wat hij of zij gedaan heeft, maar om het feit dat hij of zij uniek is, en waard om geliefd te worden. Het nodigt ons uit om de 'ethiek van zorg' te leven, zonder iemand achter te laten, om gebroken banden te herstellen en samen onze bijdrage te leveren om de wereld een beetje menselijker te maken.

De joodse filosoof Martin Buber, die de diepe relatie tussen mensen beschouwt als een plaats van waarheid, stelt dat authenticiteit niet wordt gevonden in wat we doen, maar in de ontmoeting met de ander, vooral wanneer die plaatsvindt met respect en zonder enig eigenbelang.